

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Laodiceană - Numărul Cinci

Câtă vreme? A cincea pecete

Jeff Pippenger

2025-12-07

Când „lumina pentru acel timp este dată”, ea este fie „primită”, fie „respinsă”. Separarea care se realizează atunci când lumina este introdusă este lucrarea Evangheliei veșnice, care cuprinde nu doar sigilarea poporului lui Dumnezeu, ci și separarea grâului de neghină. Procesul final de încercare și separare a început la 11 septembrie, când întrebarea profetică întreabă: „până când?”, iar răspunsul profetic este: „până la legea duminicală”. Ultima mențiune a simbolului „până când” se găsește în pecetea a cincea din cartea Apocalipsei.

Și când a deschis pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră înjunghiați pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia pe care o ținuseră. Și au strigat cu glas tare, zicând: Până când, Stăpâne, Tu, Cel sfânt și adevărat, nu vei judeca și nu vei răzbuna sângele nostru asupra celor ce locuiesc pe pământ?

Și fiecăruia dintre ei i s-a dat o haină albă; și li s-a spus să se odihnească încă puțină vreme, până se va împlini și numărul celor împreună-slujitori ai lor și al fraților lor, care aveau să fie omorâți ca și ei. Apocalipsa 6:9–11.

Inspirația așază răspunsul la întrebarea „până când”, adresată de „sufletele celor ce fuseseră junghiați”, în viitor, când se va completa un al doilea grup de martiri ai papalității. Acest lucru începe la legea duminicală și, din acest motiv, sora White identifică Apocalipsa capitolul optsprezece ca fiind împlinirea celui de-al doilea grup de martiri. Există două „glasuri” în primele cinci versete; primul glas marchează 9/11, iar al doilea glas îi cheamă pe bărbați și pe femei să iasă din Babilon la legea duminicală. Sora White identifică simbolul „până când” din pecetea a cincea împreună cu primele cinci versete din Apocalipsa optsprezece pentru a contura perioada de la 9/11 până la legea duminicală. Accentul nu este pus pe separarea și sigilarea poporului lui Dumnezeu, ci pe judecata papalității pentru uciderea martirilor din istoria trecută și a acelor martiri din timpul crizei legii duminicale care alcătuiesc al doilea grup de martiri ai papalității.

„Când a fost deschisă a cincea pecete, Ioan Revelatorul a văzut în viziune sub altar ceata celor care au fost uciși pentru Cuvântul lui Dumnezeu și pentru mărturia lui Isus Hristos. După aceasta au urmat scenele descrise în capitolul al optsprezecelea din Apocalipsa, când cei care sunt credincioși și adevărați sunt chemați să iasă din Babilon. [Apocalipsa 18:1–5, citat.]” Manuscript Releases, volumul 20, 14.

În celălalt pasaj în care ea îi identifică pe martirii celei de-a cincea peceți și viitorul și al doilea grup de martiri care se formează în criza legii duminicale, ea spune că acele scene „vor fi într-o perioadă de timp în viitor”. Cele două glasuri din Apocalipsa optsprezece reprezintă „perioada de timp în viitor”. Primul glas la început, la 11 septembrie, iar al doilea glas la legea duminicală.

«Дар ҳангоме ки ӯ муҳри панҷумро кушод, ман дар зери қурбонгоҳ қонҳои онҳоеро дидам, ки барои каломи Худо ва барои шаҳодате, ки нигоҳ дошта буданд, кушта шуда буданд; ва онҳо бо овози баланд нидо карда, мегуфтанд: То ба кай, эй Парвардигори муқаддас ва ҳақиқӣ, доварӣ намекуни ва интиқоми хуни моро аз сокинони замин намегирӣ? Ва ба ҳар яки онҳо чомаи сафед дода шуд [Онҳо пок ва муқаддас эълон карда шуданд]; ва ба онҳо гуфта шуд, ки боз андаке биёроманд, то ҳамхизматони онҳо низ ва бародаронашон, ки бояд мисли онҳо кушта шаванд, ба камол расанд» [Ваҳй 6:9–11]. Дар ин чо манзараҳое ба Юҳанно нишон дода шуданд, ки дар воқеият дар он вақт набуданд, балки он чизе буданд, ки дар як давраи ояндаи замон ба вуқӯъ хоҳад пайваст.

„Apocalipsa 8:1–4 citat.” Manuscript Releases, volumul 20, 197.

Soră White asociază împlinirea formării celui de-al doilea grup de martiri cu viitorul, iar în celălalt pasaj ea citează Apocalipsa 18:1–5, care identifică un glas în primele trei versete și un alt glas în versetele patru și cinci. Primul glas marchează 11 septembrie, când marile clădiri ale New Yorkului s-au prăbușit, iar al doilea glas este legea duminicală, când cealaltă turmă a lui Dumnezeu este chemată să iasă din Babilon. În al doilea pasaj ea face referire la capitolul opt din Apocalipsa și la primele patru versete, care identifică deschiderea celei de-a șaptea peceti, când cărbuni de pe altar sunt aruncați pe pământ, fapt ce se armonizează cu Cincizecimea, când focul a coborât din cer și i-a luminat pe ucenici, așa cum au fost luminate cele douăsprezece pietre ale lui Ilie și cum este reprezentat prin limbi ca de foc asupra ucenicilor.

Cât timp? Zaharia și Ioan

Cât de lung este un simbol profetic al perioadei de timp de la 11 septembrie până la legea duminicală, care a fost prefigurată în istoria Muntelui Carmel, în istoria milleriților din 1840 până în 1844, în istoria lui Moise de la a opta până la a zecea plagă, în mărturia martirilor din pecetea a cincea, iar în Zaharia este pusă întrebarea „câtă vreme” va mai fi până când Dumnezeu va avea milă de Ierusalimul care fusese în Babilon timp de șaptezeci de ani.

Atunci îngerul Domnului a răspuns și a zis: „O, Doamne al oștirilor, până când nu vei avea milă de Ierusalim și de cetățile lui Iuda, împotriva cărora Te-ai mâniat acești șaptezeci de ani?”

Și Domnul i-a răspuns îngerului care vorbea cu mine cu cuvinte bune și cuvinte de mângâiere.

Atunci îngerul care vorbea cu mine mi-a zis: „Strigă, zicând: Așa vorbește Domnul oștirilor: Sunt plin de o mare gelozie pentru Ierusalim și pentru Sion. Și sunt foarte mâniat pe neamurile care stau fără grijă; căci Eu eram doar puțin mâniat, dar ele au ajutat la sporirea necazului. De aceea, așa vorbește Domnul: M-am întors spre Ierusalim cu îndurări; casa Mea va fi zidită în el, zice Domnul oștirilor, și frânghia de măsurat va fi întinsă peste Ierusalim. Strigă din nou, zicând: Așa vorbește Domnul oștirilor: Cetățile Mele se vor revărsa iarăși de belșug; Domnul va mângâia iarăși Sionul și va alege iarăși Ierusalimul.” Zaharia 1:12–17.

Sora White aliniază în mod direct „șaptezeci de ani” din Zaharia — perioada în care Israelul literal din vechime a fost în robie față de Babilonul literal — cu cei o mie două sute șaiszeci de ani, din 538 până în 1798, în care Israelul spiritual (creștinii) a fost în robie față de Babilonul spiritual

(catolicismul roman).

„Biserica lui Dumnezeu de pe pământ s-a aflat cu adevărat în captivitate în timpul acestei lungi perioade de persecuție neîncetată, așa cum copiii lui Israel au fost ținuți captivi în Babilon în perioada exilului.” Profeti și Regi, 714.

Mu 1798, pakupera pemakore ane chiuru chimwe namazana maviri namakumi matanhatu, shoko rokutanga remashoko matatu anomiririrwa sevatumwa muna Zvakazarurwa gumi neina rakasvika. Rechipiri rakasvika musu wa19 Kubvumbi, 1844, uye rechitatu musu wa22 Gumiguru, 1844. Nhorooondo inomiririrwa nomubvunzo wokuti, “kusvikira rinhi,” inobva pa9/11 kusvikira kumurayiro weSvondo, uye nguva iyoyo yakafananidzirwa pakutanga kweAdventism mukufamba kwevaMillerite kubva musu wa11 Nyamavhuvhu, 1840, kusvikira musu wa22 Gumiguru, 1844. Nguva iyoyo inoratidzirwa nenzira yokufananidzira naJohane muZvakazarurwa muchitsauko chegumi apo Johane anodya kabhuku kaduku kakanga kakatapura mumuromo make, asi kakazovava mudumbu make.

Și glasul pe care-l auzisem din cer mi-a vorbit din nou și a zis: Du-te și ia cărticica deschisă din mâna îngerului care stă pe mare și pe pământ. Și m-am dus la înger și i-am zis: Dă-mi cărticica. Iar el mi-a zis: Ia-o și mănânc-o; ea îți va amărî pântecele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea. Și am luat cărticica din mâna îngerului și am mâncat-o; și în gura mea a fost dulce ca mierea; iar după ce am mâncat-o, pântecele mi s-a amărât.

Și mi-a zis: „Trebuie să procești din nou înaintea multor popoare, și neamuri, și limbi, și împărați.” Apocalipsa 10:8–11.

Istoria pe care o ilustrează Ioan este reprezentată de cărticica ce a fost mâncată, căci mâncarea ei reprezenta faptul că milleriti au ajuns să înțeleagă solia și experiența lor în vestirea acelei solii. Așadar, când lui Ioan i se spune imediat după prezentarea acelei istorii că trebuie să profetească din nou, profetirea care este identificată este istoria anilor 1840–1844. Lui Ioan i se spune că istoria millerită din 1840 până în 1844 se repetă în istoria sfârșitului adventismului. De îndată ce lui Ioan i se spune că trebuie să profetească din nou, i se spune să măsoare templul.

Și mi s-a dat o trestie asemenea unei nuiele; și îngerul stătea, zicând: Ridică-te și măsoară Templul lui Dumnezeu, și altarul, și pe cei ce se închină în el. Dar curtea care este în afara Templului las-o deoparte și n-o măsoară; căci a fost dată neamurilor: și cetatea cea sfântă o vor călca în picioare patruzeci și două de luni. Apocalipsa 11:1, 2.

Lucrarea încredințată adventismului după 22 octombrie 1844 a fost reprezentată de Ioan ca măsurarea sau zidirea templului, în acord cu făgăduința prezentată în Zaharia că „o funie de măsurat va fi întinsă din nou peste Ierusalim”, căci Domnul avea să „aleagă iarăși Ierusalimul”. Istoria reprezentată la începutul adventismului prin mișcarea filadelfiană a adventismului millerit se repetă la încheierea adventismului prin mișcarea filadelfiană a celor o sută patruzeci și patru de mii. La marea dezamăgire din 22 octombrie 1844, a început o perioadă de timp, reprezentată ca „zilele glasului îngerului al șaptelea”.

Dar în zilele glasului celui de-al șaptelea înger, când va începe să sune, taina lui Dumnezeu se va sfârși, așa cum a vestit slujitorilor Săi, prorocii. Apocalipsa 10:7.

Mesajul a fost dulce pentru milleriți atunci când profeția islamică de timp a celui de-al doilea vai s-a împlinit întocmai așa cum preziseseră milleriții înainte de 11 august 1840. Mesajul s-a prefăcut în amărăciune în pânțele la marea dezamăgire din 22 octombrie 1844. De îndată ce Ioan încheie ilustrarea istoriei din 1840 până în 1844, i se aduce la cunoștință că trebuie să facă din nou exact același lucru (să procească). Apoi i se spune să măsoare Ierusalimul, iar când face aceasta se aliniază cu profeția lui Zaharia despre alegerea Ierusalimului de către Domnul. Din 22 octombrie 1844 înainte, istoria profetică este reprezentată ca „zilele glasului celui de-al șaptelea înger”. „Zilele” mesajului (glasului) celui de-al șaptelea înger (al treilea vai) reprezintă o perioadă de timp în care dumnezeirea lui Hristos urma să fie unită în chip permanent cu omenirea care trebuia să fie cei o sută patruzeci și patru de mii. Această lucrare a fost întârziată de răzvrătirea din 1863, iar la 9/11 sunarea celui de-al șaptelea înger (al treilea vai) a început din nou să răsun.

În istoria sacră, Domnul a ales Ierusalimul ca să-Și pună acolo Numele, iar „Numele” Său este caracterul Său. Ierusalimul și Sionul sunt menționate de Zaharia când spune: „Sunt gelos pentru Ierusalim și pentru Sion cu o mare gelozie”, iar apoi: „Domnul va mai mângâia încă Sionul și va mai alege încă Ierusalimul.” Sionul este mângâiat când primește Duhul Sfânt, care este „Mângâietorul”. Mângâierea prin Duhul Sfânt a început la 9/11, în acord cu Hristos suflând peste ucenici după coborârea Sa de la întâlnirea cu Tatăl, după învierea Sa. Manifestarea Duhului Sfânt a fost mult sporită la Cincizecime. Acel timp a început cu învierea ofrandei de pârgă și s-a încheiat cu ofranda de pârgă de la Cincizecime, când atunci întreaga lume a auzit mesajul.

Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, zice Dumnezeuul vostru. Vorbiți inimii Ierusalimului și strigați-i că lupta lui s-a sfârșit, că nelegiuirea lui este ispășită; căci a primit din mâna Domnului îndoit pentru toate păcatele lui. Isaia 41:1, 2.

O sută patruzeci și patru de mii sunt sigilați atunci când „nelegiuirea lor este iertată”. Aceasta are loc chiar înainte de legea duminicală, când ei sunt înălțați ca dar al celor dintâi roade de la Cincizecime, în timp ce primesc revărsarea Duhului Sfânt fără măsură, așa cum ucenicii au fost prefigurați la Cincizecime. Stropirea ploii care a început la 11/9 devine o revărsare deplină la legea duminicală. În istoria de la darul celor dintâi roade de la 11/9 până la darul celor dintâi roade de la legea duminicală, când cei o sută patruzeci și patru de mii sunt sigilați și pregătiți ca o jertfă spre a fi înălțați ca un steag din vremea legii duminicale până la încheierea timpului de probă. Acea istorie este reprezentată de primele trei versete din Apocalipsa optsprezece, care vestesc căderea Babilonului, simbolul biblic ce reprezintă o „dublare”.

I pēc tam es redzēju citu eņģeli nokāpjam no debesīm, kam bija liela vara; un zeme tapa apgaismota no viņa godības. Un viņš vareni sauca stiprā balsī, sacīdams: Kritusi, kritusi lielā Bābele, un tā kļuvusi par dēmonu mājokli un par ikviena nešķīsta gara mītni, un par ikviena nešķīsta un ienīstama putna sprostu. Jo visas tautas ir dzērušas no viņas netiklības dusmu vīna, un zemes ķēniņi ar viņu ir netiklībā dzīvojuši, un zemes tirgotāji kļuvuši bagāti no viņas greznības pārpilnības. Atklāsmes 18:1–3.

În întreaga Scriptură, o dublare a expresiilor sau a cuvintelor reprezintă împlinirea desăvârșită a căderii Babilonului în zilele de pe urmă. Ea este semnătura lui Alfa și Omega, care ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul aceluși lucru. Cele două căderi ale Babilonului sunt reprezentate prin Nimrod și Belșatar. Nimrod a fost începutul Babilonului, când acesta era pur și simplu Babel. Căderea lui Nimrod a reprezentat căderea lui Belșatar, iar solia celui de-al doilea înger și a îngerului din Apocalipsa optsprezece este că căderea lui Nimrod, la începutul Babilonului, a reprezentat căderea lui Belșatar la sfârșit, căci Alfa și Omega ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul aceluși lucru.

Turnul lui Nimrod a fost doborât ca simbol al căderii lui, iar el a prefigurat căderea Turnurilor Gemene la 11 septembrie. Căderea lui Belșatar a fost scrierea de pe zid, marcând sfârșitul domniei de șaptezeci de ani a Babilonului ca prima împărăție a profeției biblice și, astfel, prefigurând căderea Statelor Unite la sfârșitul celor „șaptezeci de ani” simbolici din Isaia douăzeci și trei, „după zilele unui singur împărat”, reprezentând istoria Statelor Unite din 1798 până la legea duminicală. Scrierea de pe zid în cazul lui Belșatar reprezintă momentul când zidul de separare dintre biserică și stat cade la legea duminicală, care este chiar punctul în care se încheie a șasea împărăție a profeției biblice, așa cum Belșatar a fost ucis chiar în acea noapte. Scrisul de mână de pe zid este legea care este scrisă și care răstoarnă zidul de separare dintre biserică și stat din Constituție.

„Istoria” reprezentată de la 9/11 până la legea duminicală și, după aceea, până la încheierea timpului de probă al omenirii și cele șapte plăgi de pe urmă este perioada istorică simbolizată în Cuvântul lui Dumnezeu printr-o dublare a expresiilor sau a cuvintelor. În acea perioadă, Duhul Sfânt este revărsat, începând cu o stropire de la 9/11 până la legea duminicală și, după aceea, revărsarea deplină. Duhul Sfânt a fost reprezentat de Hristos ca „Mângâietorul”, care, atunci când va veni, avea să arate poporului lui Dumnezeu toate lucrurile.

Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care Tatăl Îl va trimite în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de toate cele pe care vi le-am spus. Ioan 14:26.

Duhul Sfânt este transmis celor o sută patruzeci și patru de mii prin „untdelemnul de aur”, care este și „ploaia” și este, de asemenea, „Mângâietorul”. Când este reprezentat ca „Mângâietorul”, Duhul Sfânt identifică o manifestare specială a Duhului Sfânt.

Poporul lui Dumnezeu a avut întotdeauna Duhul Sfânt atunci când a împlinit cerințele Evangheliei; însă, în vremurile unei autentice redeșteptări sacre, „ca în anii de odinioară”, când are loc o manifestare specială a Duhului Sfânt pentru un trup colectiv, Duhul Sfânt este prezentat ca Mângâietorul. Și mai important, trupul colectiv își are memoria pusă în lucrare de către Mângâietorul, pe măsură ce El „vă va aduce aminte de toate lucrurile”. Aceasta confirmă că acei oameni care participă la manifestare au o experiență autentică, căci Duhul Sfânt participă la activitățile minții lor, influențând procesul gândirii pe măsură ce aduce „toate lucrurile în amintirea voastră”.

Memoria omului, împreună cu celelalte componente — precum judecata, inteligența, rațiunea și conștiința — alcătuiește natura superioară a omului, pe care apostolul Pavel o numește „minte”.

Natura superioară este fie mintea firii pământești, fie mintea lui Hristos.

Pentru că firea pământească este vrăjmașie împotriva lui Dumnezeu; căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună. Romani 8:7.

Căci cine a cunoscut gândul Domnului, ca să-L poată învăța? Dar noi avem gândul lui Hristos. 1 Corinteni 2:16.

Inferioara natură, sau firea pământească, este alcătuită din sistemele nervos, emoțional și hormonal asociate cu simțurile, care sunt „căile de acces ale sufletului”. Natura superioară este menită să stăpânească peste cea inferioară și, ca atare, este reprezentată ca o fortăreață; iar fortăreața se află neîncetat sub atac din partea simțurilor (natura inferioară), iar atacurile sunt îndreptate împotriva fortăreței prin căile de acces care duc în fortăreață. Înăuntrul fortăreței naturii superioare se află un centru de comandă, sau ceea ce sora White numește citadela. Citadela este Locul Preasfânt din sanctuar, care este împărțit în două diviziuni de bază. Curtea este firea pământească, sau natura inferioară, iar pentru a intra în curte sau, de asemenea, pentru a transfera sângele în Locul Sfânt era necesară trecerea printr-o perdea sau printr-o catapeteasmă. Curtea este mărginită de catapetesme la ambele capete.

Pe calea cea nouă și vie, pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinăuntru, adică trupul Său. Evrei 10:20.

Sanctuarul este împărțit în două părți: curtea și sanctuarul. La rândul său, sanctuarul este împărțit în două părți, asemenea naturii superioare. Natura superioară se descompune în două domenii. Unul dintre aceste domenii este reprezentat de Locul Sfânt, iar celălalt de Locul Preasfânt. Locul Sfânt reprezintă activitățile mintale necesare pentru ca omenirea să funcționeze, însă Locul Preasfânt este domeniul în care Dumnezeu și omul se întâlnesc. Locul Preasfânt este sala tronului lui Dumnezeu, iar cei care sunt convertiți sunt așezați în locurile cerești împreună cu Hristos.

Și ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus. Efeseni 2:6.

Versetul este preluat dintr-un pasaj în care, cu câteva versete mai înainte, dar în mod absolut în același flux al gândirii, Isus este așezat în locurile cerești, așa cum sunt și ai Săi.

Pe care a lucrat-o în Hristos, când L-a înviat din morți și L-a așezat la dreapta Sa, în locurile cerești. Efeseni 1:20.

Hristos și poporul Său sunt așezați împreună în Locul Preasfânt. Hristos a înviat și apoi S-a așezat în locurile cerești, iar poporul Său este ridicat și așezat în sala tronului din Locul Preasfânt. Pavel arată că aceia care sunt ridicați în versetul șase au fost înviați din păcat în versetul precedent.

Chiar și atunci când eram morți în păcate, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți). Și ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus. Efeseni 1:5, 6.

Împlinirea desăvârșită a pasajului din Efeseni sunt cei doi martori din Apocalipsa unsprezece, unsprezece, care sunt înviați și apoi înălțați la cer ca un steag—dar și pentru a fi așezați în locurile

cerești. În Locul Preasfânt, cei doi martori reprezintă omenirea chiar în prezența lui Dumnezeu, iar îndreptățirea lor de a ședea acolo este semnul pe care îl posedă fiecare. Acel semn este pecetea lui Dumnezeu, iar pecetea lui Dumnezeu arată că omul a devenit una cu divinul, iar acea pecete este reprezentată de faptul că Mângâietorul, care este Duhul Sfânt, locuiește în Locul Preasfânt al naturii „lor” superioare. Locul Preasfânt este sala tronului lui Dumnezeu, unde divinul și omenescul sunt unite, și el reprezintă templul omenesc a cărui natură superioară include un Loc Preasfânt în care atât divinitatea, cât și omenirea sunt așezate împreună.

Revărsarea „Mângâietorului” este sigilarea celor o sută patruzeci și patru de mii și marchează o schimbare în istoria mântuirii, căci atunci biserica se schimbă din biserica luptătoare în biserica biruitoare. Atunci, ea se schimbă din mișcarea Laodiceană a celor o sută patruzeci și patru de mii în mișcarea Filadelfiană a celor o sută patruzeci și patru de mii. Atunci, ea se schimbă din experiența celei de-a șaptea biserici în experiența celei de-a șasea biserici, iar a șasea biserică a fost cea a milleriților. O caracteristică profetică a celei de-a șasea biserici, a Filadelfiei, așa cum s-a împlinit prin mișcarea millerită, este că ea nu a fost niciodată o biserică. A fost doar o mișcare până în anul 1856, când amândoi soții White au identificat mișcarea ca fiind Laodiceană. Șapte ani mai târziu a fost formată biserica legală.

Schimbarea mântuitoare de la legea duminicală a fost prefigurată de schimbarea mântuitoare de la Cincizecime, care a marcat inaugurarea lui Hristos ca Mare Preot.

„Revărsarea de la Cincizecime a fost comunicarea Cerului că întronarea Răscumpărătorului fusese împlinită. Potrivit făgăduinței Sale, El trimisese Duhul Sfânt din cer urmașilor Săi ca un semn că primise, ca preot și împărat, toată autoritatea în cer și pe pământ și că era Cel Uns peste poporul Său.” Faptele Apostolilor, 38.

Atunci când ploaia târzie va fi revărsată fără măsură asupra celor o sută patruzeci și patru de mii la legea duminicală, aceasta va fi „comunicarea Cerului” că biserica luptătoare s-a încheiat și biserica triumfătoare a sosit. Întronarea lui Hristos la Cincizecime, în sanctuarul de sus, prefigurează ungerea celor o sută patruzeci și patru de mii la legea duminicală.

Vărsarea „Cincizecimală”, care arăta că Hristos era Cel Uns, a reprezentat ungerea Sa în cadrul ceremoniei inaugurale din cer, însă El fusese uns și la botezul Său. Botezul Său (9/11) până la Cincizecime (legea duminicală) este de asemenea reprezentat din nou, la trei ani și jumătate după botezul Său, prin moartea, îngroparea și învierea Sa efective (sărbătoarea primelor roade). Prin urmare, 9/11 este reprezentat la botezul Său și, de asemenea, la învierea Sa. Învierea Sa simbolică și învierea Sa literală marchează începutul a două linii profetice care se încheie fiecare la Cincizecime. Ambele istorii încep cu învierea jertfei primelor roade.

Dar acum, Hristos a înviat din morți și S-a făcut pârga celor adormiți. Căci, dacă prin om a venit moartea, tot prin Om a venit și învierea morților. Căci, după cum în Adam toți mor, tot așa, în Hristos, toți vor fi făcuți vii. Dar fiecare la rândul său: Hristos, pârga; apoi cei ai lui Hristos, la venirea Lui. 1 Corinteni 15:20–23.

Hristos este jertfa de pârgă la învierea Sa, marcând începutul „sezonului Cincizecimii”, care se încheie cu jertfa de pârgă a Cincizecimii. Învierea lui Hristos este orzul, iar grâul sunt aceia care, „după aceea”, „sunt ai lui Hristos la venirea Lui”. Cei care sunt „după aceea” în raport cu învierea lui Hristos sunt „cei ai lui Hristos la venirea Lui”, reprezentând astfel adunarea finală a sufletelor credincioase la sfârșitul lumii, așa cum este înfățișată prin acele trei mii de suflete care au fost adunate la Cincizecime.

Versetul se referă, de asemenea, la înviere în termenii morții. Moartea a început cu Adam și trece asupra tuturor oamenilor, însă face aceasta „în” „rânduială”. În cartea Faptele Apostolilor, Petru consemnează că, atunci când cartea lui Ioel se împlinea, oamenii trebuiau să-și trimită păcatele mai dinainte la judecată, pentru ca ele să fie șterse, când vremurile de învioreare aveau să vină din prezența Mângâietorului. Hristos nu privea atunci la cărțile judecății pentru a șterge păcatul, căci judecata era la peste o mie opt sute de ani în viitor.

Referirea la „fiecare om în rânduiala lui” începe cu Adam și astfel identifică judecata morților de la Adam înainte, până când sosesc vremurile de învioreare. Când ajunge ploaia târzie, judecata trece de la morți la cei vii. În perioada de timp reprezentată de verset (de la învierea lui Hristos până la Cincizecime), de la primele roade ale orzului până la primele roade ale grâului, ploaia cade în timpul judecății celor vii și, pe măsură ce ploaia cade, solia reprezentată de ploaie desparte grâul de neghină. La legea duminicală, care este Cincizecimea, grâul nu mai este amestecat cu neghină, iar darul celor dintâi roade ale grâului, alcătuit din două pâini legănate, este ridicat. Procesul de curățire de la 11 septembrie până la legea duminicală este, de asemenea, reprezentat în Maleahi trei, când Solul Legământului îi curățește și totodată îi purifică pe leviți, și face aceasta prin „foc”. „Focul” este un simbol al unei solii, așa cum este reprezentat de limbile ca de foc la Cincizecime. În istoria avută în vedere, despărțirea celor două clase, care îi produce pe cei o sută patruzeci și patru de mii, care sunt cele două pâini legănate reprezentate de primele roade ale Cincizecimii, trebuia să fie coaptă pe deplin, căci ele erau singurul dar care includea un simbol al păcatului.

Acele două pâini legănate erau dospite, iar aluatul este un simbol al păcatului. Acel aluat a fost nimicit în focul cuptorului, așa cum este reprezentat prin focul topitorului al Solului Legământului. Isaia, în capitolul douăzeci și șapte, identifică o dezbatere care începe la 11 septembrie, pe care el o numește „ziua vântului de răsărit”. Pasajul arată că prin această dezbatere sunt ispășite păcatele lui Israel. „Dezbaterea” este între adevărata solie a ploii târzii și toate celelalte solii false ale ploii târzii care există. O solie este „foc”, iar „focul” este ceea ce Solul Legământului folosește pentru a curăți și a purifica. Dezbaterea asupra soliei ploii târzii îndepărtează aluatul din darul de grâu al primelor roade de la Cincizecime, care este înălțat la legea duminicală. Cei o sută patruzeci și patru de mii sunt darul de grâu al primelor roade de la Cincizecime, care biruiesc prin îndreptățirea sângelui Său și prin sfințirea mărturiei lor, căci, deși Cuvântul este cel care sfințește, el face aceasta numai atunci când cuvântul este transmis ca solie. Prezentarea soliei le îngăduie celor o sută patruzeci și patru de mii să trăiască, iar prezentarea unei solii false a ploii târzii produce moarte.

Și ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor; și nu și-au iubit viața până la moarte. Apocalipsa 12:11.

Cei o sută patruzeci și patru de mii Îl urmează pe Hristos în biruință, așa cum El a biruit, căci, în mod profetic, ei Îl urmează pe Hristos.

Aceștia sunt cei care nu s-au întinat cu femeii, căci sunt feciori. Aceștia sunt cei care urmează pe Miel oriunde merge El. Aceștia au fost răscumpărați dintre oameni, fiind cele dintâi roade pentru Dumnezeu și pentru Mielul. Apocalipsa 14:4.

Aici, în versetul patru din Apocalipsa paisprezece, cei o sută patruzeci și patru de mii sunt identificați drept „primele roade”. Ei sunt, de asemenea, identificați drept „fecioare”, iar Inspirația ne-a făcut cunoscut că parabola celor zece fecioare din Matei douăzeci și cinci ilustrează experiența poporului adventist. Nu numai că sunt „fecioare”, dar nu sunt nici „întinați cu femeii”, căci procesul de încercare și de separare care a produs pe cei o sută patruzeci și patru de mii a produs o deosebire între cei o sută patruzeci și patru de mii și „toate” religiile false. „Aceștia” urmează Mielul oriunde merge El și, ca daruri de prime roade, ei trebuie să-L urmeze pe Hristos în moartea, îngroparea și învierea Sa.

În Apocalipsa, capitolul unsprezece, versetul unsprezece, cei doi martori care urmează să fie înălțați ca un steag sunt mai întâi omorâți, apoi, după trei zile și jumătate, sunt înviați ca o jertfă a celor dintâi roade, așa cum a fost Hristos. Jertfa celor dintâi roade, care a fost și este Hristos, a inclus vărsarea sângelui legământului pentru a-i răscumpăra pe aceia care fuseseră dați falimentului printr-o experiență laodiceană. Într-un singur verset, (versetul patru), este prezentat tot acest scurt rezumat al diferitelor linii de lumină profetică asociate cu cei o sută patruzeci și patru de mii. Și este prezentat în Apocalipsa 144 de mâna lui Palmoni, minunatul numărător. O dublare în Scriptură reprezintă istoria ploii târzii, iar ploaia târzie este locul și timpul în care Mângâietorul este revărsat asupra poporului lui Dumnezeu.

Pe munți, cât de frumoase sunt picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește pacea; care aduce vești bune despre bine, care vestește mântuirea; care zice către Sion: Dumnezeul tău împărățește! Străjerii tăi își vor înălța glasul; împreună vor cânta cu glas tare, căci vor vedea față în față când Domnul va aduce iarăși pe Sion. Izbucniți în bucurie, cântați împreună, voi, dărâmături ale Ierusalimului; căci Domnul a mângâiat pe poporul Său, a răscumpărat Ierusalimul. Domnul Și-a descoperit brațul Său cel sfânt înaintea ochilor tuturor neamurilor; și toate marginile pământului vor vedea mântuirea Dumnezeului nostru. Plecați, plecați, ieșiți de acolo, nu vă atingeți de nimic necurat; ieșiți din mijlocul ei; fiți curați, voi care purtați vasele Domnului. Isaia 52:7-11.

សិយ្យ H6726 គឺដូចគ្នានឹង H6725 ដដែលមានន័យថា «អារម្មណ៍នៃភាពល្អចេញទៅ; សសរអនុស្សាវរីយ៍ ឬសសរបង្ហាញផ្សេងៗ: – ទិសមុតាល់, ចំណងជើង, សញ្ញាសម្គាល់ផ្សេងៗ»។ សិយ្យនេះជាសិក្ខាបទនៃសញ្ញារបស់មនុស្សមួយនៃសិបបួនពាន់នាក់ ហើយនោះក្នុងអត្ថបទនេះ ពួកគេបានទទួលកុល្យឿងចុងក្រោយរួចហើយ ពីព្រោះពួកគេបានប្រកាស និងបង្ហាញដំណឹងល្អនៃសេចក្តីសុខសានុក្ខរួចហើយ។ អ្វីដែលចូលរួមលាស់ពិសេសដូចគ្នាចំពោះការពិតនោះ គឺពួកគេយើង «ក្នុងកែវនឹងក្នុងកែវ» ដដែលគំណាងឲ្យសិស្សនៃថ្ងៃបើនទីកុស្ត ដុបិតដបថ្មដៃមុនថ្ងៃបើនទីកុស្តគំណាងឲ្យរយៈពេលនៃការប្រឡូម។ ព្រះអម្ចាស់ «ហាន» (គំណាងឲ្យកាលអតីត) ហានសម្រេចរួចហើយនូវបីការសម្រាប់អ្នកដដែលនាំដំណឹងល្អ។

ទុរង្គហន «ល្អងល្អោមបុរាណនរសំទុរង្គ» «លោះកុរុងយប្បសាឡឹម» ហើយ
«ហនបើកបង្ហាញពុទ្ធពរ្យាបិសុទ្ធជរសំទុរង្គនៃចំពោះមុខបុរាណគិទាំងអស់»។

Iel „a mângâiat” poporul Său la 11 septembrie, marcând începutul unui proces de încercare din capitolul trei al lui Maleahi, care se încheie la legea duminicală, când El ridică steagul darurilor celor dintâi roade, așa cum este reprezentat prin faptul că „Și-a descoperit brațul Său cel sfânt înaintea ochilor tuturor neamurilor.” El mângâie, răscumpără și înalță pe cei o sută patruzeci și patru de mii. La 11 septembrie El mângâie și începe procesul de curățire prin care Își răscumpără poporul și apoi îl înalță ca steag sau, așa cum spune Maleahi, „atunci darul lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului”, „ca în zilele de odinioară.”

Și El va ședea ca un topitor și curățitor al argintului; și va curăți pe fiii lui Levi și îi va lămuri ca pe aur și ca pe argint, ca să aducă Domnului un dar de mâncare în neprihănire. Atunci darul de mâncare al lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele de demult și ca în anii de odinioară. Maleahi 3:3, 4.

Vom încheia considerațiile noastre asupra expresiei „câtă vreme” în articolul următor.

“A cărui lopată este în mâna Lui, și Își va curăți cu desăvârșire aria și Își va strânge grâul în grânar.” Matei 3:12. Acesta a fost unul dintre timpurile de curățire. Prin cuvintele adevărului, pleava era despărțită de grâu. Pentru că erau prea vanitoși și prea neprihăniți în ochii lor ca să primească mustrearea, prea iubitori de lume ca să accepte o viață de umilință, mulți s-au întors de la Isus. Mulți încă fac același lucru. Sufletele sunt puse la probă astăzi, așa cum au fost acei ucenici în sinagoga din Capernaum. Când adevărul este adus acasă la inimă, ei văd că viața lor nu este în armonie cu voia lui Dumnezeu. Ei văd nevoia unei schimbări depline în ei înșiși; dar nu sunt dispuși să ia asupra lor lucrarea de lepădare de sine. De aceea se mânie atunci când păcatele lor sunt descoperite. Ei pleacă jigniți, chiar așa cum ucenicii L-au părăsit pe Isus, murmurând: ‘Vorbirea aceasta este prea de tot; cine o poate suferi?’” Hristos, Lumina lumii, 392.